

Rezumat

Satul Poca, mai târziu Păingeni este situat la poarta de intrare a Câmpiei din Podișul Transilvaniei. Cu ocazia a 675 de ani de la prima atestare documentară (1323) am străduit să descriem istoria satului sub formă de monografie. La începutul existenței așezarea a purtat numele de „Pokatelke” (Poukateluke). Această denumire provine de la numele unui moșier nobil – Pokai –, familia căruia a trăit pe timp de mai multe secole în acest sat. Mai târziu, în anul 1383 satul a fost cunoscut sub numele de Póka și pe baza însemnărilor din lustrele papale din 1333, a fost considerat parohie romano-catolică independentă. În acest timp dintre locuitorii satului doar 6–8 familii au fost de religie romano-catolică. După răspândirea protestantismului în Ardeal, locuitorii au trecut la religia nouă și în acest timp (1577) a fost turnat clopotul, care și în zilele noastre este folosit în turnul bisericii reformate.

În epoca iobăgiei pământul satului în mare parte a fost în proprietatea micilor moșieri nobili și a fost cultivat de iobagii și jelerii, potrivit legilor de atunci. Din punct de vedere administrativ satul a aparținut comitatului Turda până în anul 1876, figurând când în plasa Dumbrăvioara (Sáromberke), când în plasa Voivodeni (Vajdaszentivány). Mai târziu satul a fost încadrat în județul Mureș-Turda și a avut notariat de circumscripție până în anul 1968. Înainte de 1918 denumirea românească a satului a fost Poca, iar în 1920 i s-a dat denumirea oficială de Păingeni. Denumirea germană a localității: Pokendorf.

Locuitorii satului încă din timpuri străvechi s-au ocupat de agricultură și creșterea animalelor, acestea fiind moșteniri ale populației băștinașe.

În cursul veacurilor locuitorii satului au luptat în mișcările izbucnite pentru dezvoltarea și libertatea socială (Răscoala curuților lui Rákóczi, Revoluția din 1848–49) precum și în primul și în cel de-al doilea război mondial, populația satului aducând sacrificii și jertfe umane.

După cel de-al doilea război mondial – ca urmare a schimbărilor sociale și economice – populația a fost silită să intre în gospodăria colectivă. Astfel a fost nevoită să se acomodeze la condițiile de viață noi, socialiste. Din acest motiv în această perioadă a început și migrarea unei părți a locuitorilor satului către centrele industriale, respectiv orașele apropiate.

Numărul locuitorilor satului, în general, arăta o creștere remarcabilă până în anul 1980. După această dată însă a început să înregistreze o descreștere, pe de o parte din cauza numărului mic al noilor născuți, iar pe cealaltă parte din cauza migrației generației tinere. Dacă în perioada 1784–87, la primul recensământ efectuat în Transilvania sub ocupația austriacă, în satul Póka în cadrul celor 133 familii au trăit în total 652 de suflete, în anul 2000 în 182 de familii sunt 467 de locuitori.

Populația din satul Păingeni, aparținând diferitelor etnii și confesiuni, în cursul anilor trecuți și-a păstrat obiceiurile, tradițiile, ba s-au străduit să le și dezvolte, trăind în conviețuire pașnică unii cu alții. Intelectualitatea din sat – în număr însemnat în trecut – a contribuit la propășirea economică și socială a așezării.

Zusammenfassung

Póka, Pokendorf, rum. Păingeni, liegt an einen Anfallstor der Siebenbürgischen Hügellandschaft (Mezőség, Câmpia Transilvaniei).

Diese Monografie wurde zum 675-ten Jahrestag der ersten urkundlichen Erwähnung (1323) des Ortes erarbeitet.

Zuerst wurde als Pokatelke (Poukateluke) genannt. Dieser Name leitet sich von der kleinadligen Familie namens Poka ab.

Schon im Jahr 1383 wurde die Ortschaft als Poka erwähnt.

In der päpstlichen Zehntliste von 1333 ist Poukateluke als selbstständige Kirchengemeinde eingetragen. Man nimmt an, dass zu dieser Zeit bereits 6–8 römisch katholische Familien hier siedelten. Nach der Verbreitung von Luthers Lehre in Siebenbürgen, haben die Pokendorfer die neue Religion angenommen. Als Beweis dafür kann man die Grosse Glocke, die sich heute noch im Kirchenturm der reformierten Kirche befindet, werten. Sie stammt aus dem Jahre 1577.

In den vergangenen Jahrhunderten, zur Zeit der Leibeigenschaft, waren die Besitzer von Grund und Boden, der Kleinadel. Die haben ihre Landwirtschaft mit den Leibeigenen, (Fronbauer) und Hofgänger bestellt.

Administrativ gehörte das Dorf von Anfang an, bis 1867 zum Komitat Torda (Thorda) Thorenburg, mal im Landkreis (Járás) Sáromberke (heute Dumbrăvioara), mal zum Vajdaszentiván (Voivodeni). Nach 1867 kam es zum Komitat Maros-Torda, später Maros (Mieresch). Seit unbekannter Zeit war das Notariat (jegyzőség – die Gemeindeverwaltung) in Póka, bis zur Gebietsreform im Jahre 1968. Vor 1918 wurde das Dorf von der rumänischen Bevölkerung nur Poca genannt. Nach 1920 hiess es offiziell Păingeni. Der deutsche Name war und ist Pokendorf.

Die Bevölkerung hat seit eh und jeh als Hauptbeschäftigung Landwirtschaft und Viehzucht betrieben. Diese ging traditionell vom Vater auf den Sohn über. Die einfachsten Bedürfnisse der Bevölkerung wurden von wenigen Handwerkern befriedigt.

In vergangenen Zeiten haben die Pokendorfer ihren Anteil im Kampf für die Freiheit und Entwicklung, z.B. im Rákóczi's Freiheitskampf, ebenfalls in der Revolution und Freiheitskampf von 1848–49 beigetragen. Viele Bewohner aus dem Dorf haben im Ersten und Zweiten Weltkrieg ihr Leben geopfert, oder kehrten als Kriegsversehrte zurück. Nach dem Zweiten Weltkrieg, unter dem Joch des Kommunismus wurde die Landbevölkerung, so auch die Pokendorfer, in LPG-s (Landwirtschaftliche Produktionsgenossenschaften) gezwungen. Gleichzeitig hat die Abwanderung eines Teiles der Bevölkerung in die umliegende Städte und Industriezentren begonnen. Dieser Exodus, hat hauptsächlich die jüngere Generation mitgerissen.

Die Bevölkerungszahl des Ortes hat bis 1980 immer zugenommen. Nach dieser Zeit sinkt die Einwohnerzahl gewaltig, teilweise wegen der hohe Abwanderung, aber auch wegen der stetig sinkenden Geburtenzahl.

Bei der ersten Volkszählung in Siebenbürgen, in den Jahren 1784–87 wurden 133 Familien mit insgesamt 652 Seelen gezählt. Im Januar 2000 (Inoffizielle Erhebung) lebten im Dorf 182 Familien, mit einer Gesamtzahl von nur noch 467 Seelen.

Die Einwohner dieses Dorfes, mit verschiedene Nationalität und Konfessionen, haben stetig die geerbten Gewohnheiten und Traditionen bewahrt, und für eine friedliche Zusammenleben gestrebt.

Die Intellektuellen, die in den vergangenen Zeiten zahlreich im Dorf lebten, haben immer zur wirtschaftlichen, gesellschaftlichen und kulturellen Entwicklung beigetragen.